

ZGODNJA

DANICA

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 30. rožnika 1882.

List 26.

Zadostovanje častnega stražnika do božjega Serca.

O Serce ljubeče! pred Taboj klečim,
Ljubiti Te serčno nad vse hrepenim.
Presrečna je duša, ki ljubi Te res,
Že tukaj okuša veselje nebés!
Ljubezen serafov imeti želim,
Da ž njo vso merzloto Ti nadomestim.

Serce prečastito, ozri se na-mé,
Slaviti Te vredno so moje željé.
Vse angeljske slave si vredno le Ti;
Al' malo jih Tebe v resnici časti:
Češenje stvari vsih Ti dati želim,
Da vsako nečast Ti s tem nadomestim.

O Serce presveto, to milost mi daj,
Da molim v ponižnosti tukaj Te zdaj,
Odvračam brezbožnost, razžáljenje, vse,
Kar ranilo bi Te, o božje Serce!
V češenju se z angeli družiti želim,
Da vsa bogokletstva Ti nadomestim.

Sercé predobrótno, usmiljeno všém,
Ti blagre neštéte skazuješ ljudém;
Al' skoraj nobeden jih prav ne spozná;
Kdo dolžno zahvalo, o Jezus, Ti dá? —
Z Marijinim srcem Te hvalit' želim,
Da vso nehvaležnost Ti nadomestim.

O Serce goreče! med nami živiš,
Po dušah Te žeja, po njih koperniš;
Al' malokdo mara za tvoje željé,
Le redki Te iščejo, sladko Sercé!
Zató si gorečnost svetnikov želim,
Da mlačnost kristjanov Ti nadomestim.

Sercé ljubeznjivo, nebeška sladkost,
Na naših oltarjih preljubljeni gost!
Zapuša Te svet in ceniti ne vé,
Zatorej brezvestno pozabi na Té.
Pri Tebi ostati si vedno želim,
Da vso zapušenost Ti nadomestim.

Častivci, ljubitelji tega Serca,
Kot stražniki zvesti obdajajmo Ga
V ljubečem sočutju vse ure, vse dni,
In Mu zadostujmo iz cele moči!
Vseh ljudstev si serca želim pridobit'
Jih Tvojemu Sercu, o Jezus, zročit'!

S. Fr. Grizoldova.

Odperlo Serce Jezusovo — studenec milosti.

Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje. (Jan. 19, 34.)

Kadar kdo véni, da bo kmali umerl, začne se za smert pripravljati in skuša vrvnati vse, kar je potrebno za dušo in za teló, za časno in za večno. Najpred skerbi, ako je moder, da je njegova duša z Bogom spravljena; potlej pa preskerbi tudi svoje časne reči: nekaj svojega premoženja razdeli precej v življenji, nekaj pa v oporoki določi, kako se ima po njegovi smerti obrniti.

Enako, se mi zdi, je delal tudi naš Zveličar. Mnogo svojih nebeških zakladov je že v življenji razdelil, druge pa je hotel, naj se delijo po smerti. Aposteljnóm všim je izročil svoj božji nauk, svoje kraljestvo na zemlji, to je, sv. Cerkev; sv. Petru posebej je dal ključe tega svojega kraljestva; sv. Janezu je svojo lastno Mater izročil; vojščakom je svoja oblačila prepustil; nebeškemu Očetu izročil je svojo dušo. — Kar je pa nam všim zapustil, imelo se je še le po smerti pokazati: oporoča se še le po smerti odpre in razglasi.

Ko je Jezus umiral na križu, nam ni mogel z roko pokazati zakladov, ktere nam je zapustil, ker njegove roke bile so pribite. Le samo svojo glavo je nagnil, kakor bi hotel reči: „Zdaj prihitite vsi sem na Golgoto; sprejmite darove, ki sem vam jih zaslužil in zapustil“. Na tó Jezus umerje — zemlja se strese — skale pokajo — grobi se odpirajo — vse je tema. Pa kmali nastane zopet tiho in mirno na Golgoti — solnce začne spet sijati — Jezusa vidijo mertvega — visečega med nebom in zemljo. Kdo nam bo naznanil njegovo oporočo? kdo nam bo testament odpečatil — odperl? Glejte, rimski vojščak se bliža, v rokah derži dolgo sulico — nameri

jo naravnost v Serce Jezusovo — z vojaško močjo prebode Jezusovo stran — prebode njegovo božje Serce! Sv. Janez, Jezusov ljubljenec, ki je to videl, nam sporoča: „Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje“. Ne pravi, da je ranil, ali prebodel njegovo stran, ampak prav pomeoljivo reče „odperl“, da bi vsi ljudje videli nebeške zaklade, ki nam jih je Sin Božji zapustil. Serce Jezusovo, to je tista presveta skrivnostna posoda, v kateri so spravljene vsi božji zakladi. Jezus dal nam je svoje Serce; tedaj je naše in naši tudi vsi zakladi njegovi.

Ker imam že več časa navado, vam lepoto in dobrotljivost presvetega Serca Jezusovega po podobah razlagati, vam tudi za danes vzamem v misel podobico, ki se večkrat vidi in je jako podučljiva. Na Sercu Jezusovem je odperla rana in iz nje teče studenec kervi v posodo, iz katere je izpeljanih 7 ceví, da se po njih od-taka na vse strani. V tej podobici je ob kratkem neizrečeno veliko povedano; da namreč iz odperlega Jezusovega Serca nam pritekajo vse milosti, ki jih sprejemamo v sv. katoliški Cerkvi, zlasti v ss. zakramentih. Odperlo Serce Jezusovo je studenec vsih milosti, to naj bo predmet mojemu današnjemu govoru. —

Pred 24 leti se je na Francoskem, kakor je sploh znano, priprosti pastarici Bernardinici 18krat prikazala Mati Božja. Tam, kjer se ji je prikazovala, je začel nekega dne naenkrat studenec iz tal izvirati. Kjer pred ni bilo kapljice vode, teče zdaj obilni studenec, iz katerega se čudežna voda po vsem svetu razpošilja; in že sto in sto bolnikov, ki so pili to vodo ali pa se z njo umivali, je bilo čudovito ozdravljenih. Bog je na priprošnje Marijino ravno v sedanjih zmedenih časih odperl ta čudežni studenec, da bi slabe v veri poterdil in mlačnost slabovernih poživil. Studenec v Lurdu postal je sloveč za veseljni svet.

Ali to je le majhna kapljica nekega drugega prečudnega studenca, ki je že pred 1850 leti začel izvirati in ne bo nikdar več prenehal do konca dni. Ta studenec je tako obilen, da lahko zajemajo v njem vsi narodi in nikdar ne bode izprazen. Začel je izvirati na gori Kalvariji takrat, ko je rimski vojščak s sulico odperl Jezusovo stran in je začela teči kri in voda iz nje.

Premislimo nekoliko skrivnosti tega božjega studenca.

1. Najpred nam pomeni ta studenec tisto vodo, ki že nad 18 sto lét očiščuje v zakramentu sv. kersta sleherni dušo, ki ima srečo v njej oprana biti. Kadar mašnik pri kerstnem kamnu povzdigne roko in na glavo kerstno vodo vlijejo, zdi se mi, kakor bi se na novo odperlo Jezusovo Serce, da teče iz njega kri in voda ter očisti dušo novorojenega deteta.

Oh kako lepa, nebeško čista je oprana duša v sv. kerstni vodi! Na zemlji ne najdemo besedi, da bi mogli dopovedati dušno lepoto tistega človeka, ki je v sv. kerstu očiščen, prerojen in posvečen. Le po nekoliko, le prav od daleč, nam jo naznanjajo besede sv. Cerkve: da človek postane otrok Božji, brat Kristusov, deležnik nebeškega kraljestva.

Že tukaj na zemlji blagrujemo one otroke, ki imajo v resnici dobre starše, ki noč in dan skerbijo zanje, jih varujejo kakor punčico svojega očesa, da bi se jim kaj hudega ne zgodilo, ne na duši ne na telesu. Že v življenji jih obsipajo z dobrotami, in kadar umerjót, jim podarijo vse, kar so nekdanj svoje imenovali. Kako bi mogli še le dovelj blagrovati človeka, ki pri sv. kerstu postane otrok najboljšega Očeta nebeškega. Srečni so bili aposteljni, ki jih je Jezus svoje prijatelje imenoval; ali niso še srečniši po sv. kerstu posvečeni otroci Božji, ki se zato smejo njegovi bratje imenovati?

O kolika neizrekljiva sreča tedaj, ljubljene otrok Božji biti — oblečen v belo obleko kerstne nedolžnosti! Že tukaj ga Bog obsipa z nenavadnimi darovi, s toliko notranjo tolažbo in srečo, kakoršne oni ne morejo občutiti, ki niso več v beli obleki kerstne nedolžnosti. O taki že tukaj pojejo veselo pesem, kakoršne drugi še umeti in čutiti ne morejo. Tam pa hoče svoje kraljestvo z njimi deliti. Takemu poroče Jezus o smertni uri: „Pridi moj bratec, sestra moja, pridi in vzemi v posest kraljestvo mojega Očeta; kar je moje to je tvoje.“ — Ko bi nam bilo dano le za en trenutek pogledati v nebeške višave tiste trume srečnih, ki so v otročji nedolžnosti umerli in vse one, ki so v sredi spačenega sveta ohranili do groba belo oprano obleko sv. kersta: kako bi stermeli in kako bi znali vse drugače ceniti svoj lastni kerst! Tam zdaj spremljajo Jagnje kamor gre in v nedopovedljivi sreči brez nehanja slavijo in častijo tisto presveto Serce, ki jim je pripomoglo k toliki sreči.

2. Tudi mi smo bili deležni enake sreče. Ko bi bili takrat umerli, ko so nas od kerstnega kamna prinesli — še v otročjih letih — kako nezrekljivo srečni bi bili že med angelji! Ali božja volja je, da se še vojskujemo na zemlji, da si v hudem boju vence zmage priborimo.

Tisti dan, ko so nas škof birmali, sprejeli so nas slovesno pod Jezusovo zastavo; postali smo vojščaki Kristusovi, da naj se hrabro vojskujemo zoper vse sovražnike večnega zveličanja, da naj terdno stojimo v sv. veri in po njej tudi živimo.

Ali naše vojskovanje ni lahko. Sovražniki naši so močni in hudi, njih število je silno veliko — cela vojska jih je. Tri močne vojvode imajo, kateri kakor strašni Holoferni in močni Goljati s svojimi kardeli prežijo na našo ubogo dušo. Imenujejo se: Hudo nagnjenje, grešni svet in hudobni duh. Hudo nagnjenje je že precej v mladosti začne zbirati hudo vojsko zoper nas — človeško serce je k hudemu nagneno že od mladosti: napuh, nečimernost, lakomnost, nečistost, nevošljivost, požrešnost, jeza, lenoba itd. vse se vzdiguje, vse se punta zoper naše ubogo srce. In koliko vojsko nam nasproti stavi sprideni svet! zdaj nas hoče premagati s prijaznim vabljenjem in sladkim prilizovanjem, zdaj spet z žuganjem, zasmehom in zlobno silo; moti nas zdaj z grešnim govorjenjem, zdaj s kužnim pisanjem, in zdaj spet s hudobnimi izgledi; enkrat nas hoče v svoje zanjke vjeti z lažnjivo učenostjo, drugikrat pa se spet nevednosti poslužuje, da bi dosegel svoj pogubni namen. Če pregledujemo toliko število zapeljivcev in pohujšljivcev po meatih in vaséh, si skoraj ne moremo drugače misliti, kakor da sam satan razpošilja svojo peklensko vojsko po svetu na okrog, da bi bilo, kar je moč veliko premaganih in pogubljenih.

Ni mi treba dalje opisovati sovražnikov, sami vse to dobro veste; saj ste bili uže sami sto in stokrat napadeni, že večkrat kaj ranjeni morda že celo hudo pobiti. Pa še ne bo tako hitro vojske konec; mir bo še le takrat, ko bo o smerti naše serce nehalo biti.

Vprašanje je tedaj le to, kaj nam je storiti, da bomo premagali vse tako nevarne sovražnike?

Naj važnija reč v hudih vojskah so dobre terdnjave, take terdnjave, da jih nobena sovražna moč ne more razrušiti in razdjati. Hvala Bogu! tudi naš nebeški Vojvoda nam je pripravil tako nerazrušljivo terdnjavo, v kateri smo varni pred slehernim sovražnikom. In ta terdnjava je presveto Serce Jezusovo. Vojščak na gori Kalvariji nam je odperl to presveto skrivnostno terdnjavo in zdaj ostane odperla za vsacega kristjana, da naj v njej zavetja išče, kadar ga sovražnik napada.

Tudi takrat, ko so škof nam na glavo roko položili, s sv. krizmo nas zaznamovali ter nas rahlo na lice udarili, je bilo za nas odperto Serce Jezusovo. Toda kaj bi nam pomagalo, če je odperto — kaj bi nam pomagale milosti sv. birne, ako bi se za Serce Jezusovo nič ne zmenili? Da jih vsak dan toliko pade na bojišči, to je od tod, ker se ne zmenijo za Serce Jezusovo, ker v njem nečejo pomoči iskati. Oh kristjani! mi pa nikar tako, ampak v vsaki skušnjavi pribežimo v odperto Serce Jezusovo — v božjo terdnjavo. Kadar nam prihajajo hudobne misli, se vzdigujejo grešne želje, hitro bežimo v to varno zavetje ter kličimo: „Presveto Serce Jezusovo, bodi moje rešenje!“ Kadar nas hudobni svet vabi z lažnjivimi slepili, v Serce Jezusovo bežimo, rekoč: „Sladko Serce Jezusovo, bodi Ti moja ljubezen!“ Kadar slišimo slabe besede, vidimo zapeljive izgleda, in smo v nevarnosti s svetom potegniti, takrat bežimo, urno se skrimo v močno terdnjavo božjega Serca ter kličimo: „Jezus, iz serca krotak in ponižen, stori, da bo moje serce Tvojemu podobno!“ Kadar se nas dušna lenoba polastuje, bežimo, kar imamo še moči in tecimo v to božjo terdnjavo, rekoč: „Sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te čedalje bolj in bolj ljubim!“ In enako delajmo v vsih drugih napadih in skušnjavah.

3. Če je pa že kateri izmed nas bil ranjen, ali celó umorjen, je seveda milovanja vreden; vendar še mu ni obupati, ker Jezus nam je odperl še drugi čudoviti studenec, studenec sv. pokore.

V misijonskih poročilih beremo, da so se novospreobrnjeni kristjani v ajdovskih deželah čudili, ko so jim jeli misijonarji razkladati, da je razun sv. kersta še en drug zakrament, v katerem se grehi odpuščajo. In vprašani, zakaj se čudijo, so odgovorili, da je tak zakrament nepotreben, češ, „kako bi bilo mogoče, da bi kerščeni človek še kdaj se pregrešil!“ Prav so govorili ti blagi ajdovski kristjani; res bi moralo nemogoče biti, da bi človek, ki je bil pri sv. kerstu tako čisto opran v studencu Jezusovega Serca in s tolikimi milostmi obdarovan, mogel še tako nehvaležen biti in še katerikat smertno se pregrešiti.

In vendar je brez števila kristjanov, ki Jezusovemu premilemu Sercu nehvaležno herbet obračajo in se prostovoljno satanu izročujejo; nebesa so jim na ponudbo, pa po peklu stegujejo nehvaležne svoje roke. Oh neverjetno in vendar žalostna resnica, da kristjan tisto predobrotljivo Serce, ki si ga je izvolilo za prijatelja, za brata, in mu nebesa ponujalo, — zdaj zaničuje, zametuje in zasramuje ter vedoma in prostovoljno žali.

Kaj pa stori Serce Jezusovo za toliko nečast, za toliko žaljenje? Ali znabiti kaznuje hudodelce? Ali se maščuje nad nehvaležneži? Oh ne: zemlji zapoveduje, naj nikar ne odpre svojega žrela, da bi jih požerla; bliskom in viharjem veléva, naj jih ne končajo; ognju in vodi brani, naj jim ne škoduje; nesreče in smerti jih varuje, dobrote jim deli, — celó hodi za njimi in jih s sladkim milim glasom k sebi vabi: „Oh vernite se nazaj, nesrečni, k Sercu, ki ste ga nehvaležno zapustili; vernite se k mojemu Sercu, iz njega še zmira teče kri in voda, ki vas bo v zakramentu sv. pokore očistila vsih grehov.“ Pa, oh božji Zveličar! že tolikrat smo ta sv. zakrament zastonj sprejemali, — že tolikrat smo po spovedi zopet nazaj zabredli v prejšnje grehe! Zdaj nas je sram, še enkrat se spet verniti k Tvojemu Sercu. — „O nikar se ne bojte, kliče Jezus največim grešnikom, — o nič se ne bojte, le vernite se, še vam je odperto; in če ste ga že tudi 70krat 7krat zapustili, vam je še odperto, oh le vernite se!“

O koliko usmiljenje! Naj zdaj misli vsak sam na se: kolikrat že v življenji od svoje perve spovedi do zdaj si se približal spovednici, sedežu milosti božje;

ti si se skesano spovedal; tvoj spovednik so povzdignili roko, so odvezo molili in te prekrizali, — glej, takrat je bila na novo odperta stran Jezusova in zdajci je tekla kri in voda iz nje in oprala tvojo dušo! O človek, če je tvoje serce tako terdo, da ne moreš pretakati solz kesanja, potoči saj solzico hvaležnosti, kakor sv. Peter, ki se je vselej hvaležno razjokal, kadar se je spomnil naj večje dobrote Jezusove, da mu je odpustil njegov grozoviti greh. (Konec nasl.)

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

d) Alojzij se bolan domu verne.

Že dve leti je bil naš mladi svetnik v Florenci; a tudi zdaj se še ni imel precej verniti k svoji ljubljeni materi. Po očetovi želji se preselila Alojzij in Rudolf v novembru 1579 v Mantovo, da bi ondi učenje nadaljevala, ker je bil ondotni vojvoda bližnji sorodnik.

Tudi tû se Alojzij prav pridno poprime učenja in v svojih pobožnih vajah ničesar ne spremeni, čeravno je primoran gostokrat obiskati vojvoda in spremljati njegovega sedemnajstletnega sina Vincenca. Vsled tega se mu svetno razveseljevanje še bolj pristudi in svetna čast ga kar nič ne mika, le tiha samota ga razvedri in razveseli.

Nekaj tednov po prihodu Alojzij hudo zboli. Bolezen sicer ni bila smertno nevarna, a prizadevala mu je mnogo dolgih in hudih bolečin. In poleg tega so mu še zdravniki zapovedali oster post. Poterpežljivo je prenašal bolezen; celo vesel je je bil in sicer zato, ker je mogel z Jezusom terpeti, zato ker je z ostrim postom se naučil samega sebe premagovati, in pa zato, ker se je vsled boleznî smel dvornemu življenju in šumnemu veselju odtegovati. Post je spoznal za tako dober pripomoček dušne popolnosti, da ga ni več opustil, in je sploh tako malo jedel, da so se le čudili, kako more še živeti pri tako pičli hrani.

Ker je v Mantovi čedalje bolj bolehal, bledeel in hiral ter njegov oslavljen želodec že skor nobene hrane ni sprejemal, je oče zapovedal, naj se sinova zopet na dom poverneta, ker je upal, da čistejši zrak in materna skerb brez dvoma k zdravju pripomore.

V spomladi 1580 pride spet Alojzij na domači grad. V drugačnih okoliščinah bi za preblago mater ne bilo nič veselejšega kakor prihod tako dobrega, svetega otroka. A zdaj pa ji serce kervavi, ko zagleda blede lice in upadeni obraz svojega „angelja“; solze se ji uderó, ker smili se ji ljubljeni otrok in boji se za njegovo prihodnost.

Vendar bistri zrak in materna skerb polagoma zboljša njegovo žalostno stanje. Telesno zdravje se mu jame povračati, in veselo napreduje; a še veselejše se razvija in razcveta njegovo dušno življenje.

Nikakor ga ne morejo prisiliti, da bi popustil post in da bi obilnejše in tečnije hrane si privoščil; odgovarja jim, da mu je ljubše dušno kakor telesno zdravje.

Zlasti pa je storil v tem času velik korak v pobožni molitvi. Do zdaj je imel v navadi le ustmene molitve; molil je sv. rožni venec, iz molitvene knjige dnevnic Matere Božje i. dr. Zdaj pa je pridjal še premišljevanje. Nihče ga ni učil premišljevanja, kar sam je začel, kakor ga je sv. Duh navdajal. Tako priserčna je bila njegova molitev, tako ginljivo njegovo premišljevanje, da je velikrat pretakal obilne solze, ki niso močile le njegovih nedolžnih lic, temuč tudi na obleki, tudi na tleh, kjer je klečal, so se poznale.

Njegov služabnik pride nekega dne po opravilu v njegovo sobo, in kako se zavzame, ko zagleda svojega gospoda pred razpelom klečati, roke proti Križanemu povzdigovati in milo jokati! To, se vé da, že drugim pové in od tistega dne so ga večkrat opazovali, kako je v molitev zatopljen angeljsko pobožno klečal pred podobo Križanega, včasih imel roke sklenjene, včasih križem na persi položene, včasih pa je križ v roke vzel, ga na persi pritiskal ter se v neslišani pobožnosti pogovarjal z Jezusom. Le obilne solze so bile po nekoliko priča, kako nebeško srečno je bilo njegovo deviško serce pri taki molitvi. Ob taki priliki je lahko kdo v sobo prišel in zopet odšel, angeljski mladenček ni nič vedel zato, ni se zmenil za ves svet. Še vspešniše je bilo njegovo premišljevanje, ko je dobil v roko nauk o premišljevanji, prelepo knjigo patra Kanizija, ktero je z velikim veseljem in pridom prebiral.

Jako rad je prebiral tudi misijonske sporočila Jezusove družbe iz Indije, in z otročjo navdušenostjo se je čudil toliki gorečnosti, ki zapusti dom in vse svoje ter gre v vedni smertni nevarnosti širit med uboge nevernike sveto vero Kristusovo. O kako rad bi bil tudi sam spremljal te blage junake Jezusove!

Nekoliko pa je hotel to doma nadomestiti; postal je domačim otrokom mali misijonarček. Ob nedeljih in praznikih je šel sam h kerščanskemu nauku; po nauku pa je zbiral krog sebe otročiče, jih učil iz katekizma in napeljeval k lepemu bogoljubnemu življenju. Delal je to s toliko krotkostjo in ponižnostjo do naj ubožniših, da so ga otroci in starši priserčno ljubili.

Tudi odraslim je bil angelj mirú in sprave. Kadar so se služabniki ali drugi v gradu kaj sperli in skregali, je prihitel Alojzij in jim s toliko krotkostjo in premagljivo vnetostjo prigovarjal, da so se kmali spet zadržali in spriznili. Če je kdo slabo govoril, ga je ljubeznjivo posvaril; če je videl ljudi grešnega vedenja, si je vse prizadjal, da bi jih k pravi pokori pripravil; tega nikakor ni mogel terpeti, da bi se vpričo njega Bog žalil.

V tisti dobi je po svoji apostoljski gorečnosti, učenosti in svetosti na daleč okrog slovel sv. Karol Boromej, nadškof milanski. In ravno zdaj, ko se je Alojzij doma zdravil (l. 1580), se naenkrat razglasi veselo sporočilo, da sveti kardinal hoče obiskati tudi duhovnijo, v kateri je bil Kastilijonski grad. O kako se je veselil Alojzij tega prihoda! Drugi so skerbili, kako bi dovelj častno in slovesno sprejeli višega pastirja, Alojzij pa je le na to mislil, kake nauke bo slišal iz njegovih ust, če bo tudi tako srečen s tem velikim svetnikom govoriti, kaj mu bo rekel itd.

Veliko ljudstva se je zbralo v cerkvi, tudi grofinja je bila s svojim angeljem na odločenem prostoru. Sv. Karol začne pridigovati. Kakor dobrodejna rosa padajo svetnikove besede na serca ginjenih poslušalcev, ki se ne morejo solz zderžati. Alojzij je ves prešinjen. Po pridigi želi s kardinalom posebej govoriti. Priprosto in naravnost mu odkrije svoje serce in ga prosi sveta za dušno življenje. Sveti škof kar stermi in hvali Boga. Še nikoli ni videl dvanajstletnega otroka, ki bi se mogel nedolžnemu Alojziju primerjati. Kako veličasten prizor: dva taka svetnika, — eden v visoki starosti, podoben zlahtnemu drevesu, ki je polno najlepšega zrelega sadu, eden pa v nežni mladosti, podoben beli liliji, ki se je ravno jela razcvitati v najlepši krasoti!

Med drugim ga vpraša sv. Karol, ali večkrat ss. zakramente prejema? Alojzij pa mu odgovori, da še ni bil pri prvem sv. obhajilu. Svetnik mu veli, naj se kar precej začne pripravljati, nasvetuje, kaj naj v ta namen stori in obljubi, da ga hoče sam pervikrat obhajati.

Ves vesel in srečen se verne od sv. kardinala in zvesto spolnuje vse, kar mu je bil naročil. Željno pričakuje dneva, ko bo smel pervikrat v serce sprejeti Jezusa, ki ga tako goreče ljubi. Če so že navadni otroci na dan prvega sv. obhajila tako ginjeni in se tolikanj srečne čutijo: kdo bi bil vstanu popisati pobožnost in srečo, ki jo je čutilo njegovo angeljsko serce pri tem naj svetejšem opravilu!

Od takrat je sv. Alojzij pogostoma sprejemal presveto Rešnje Telo in vselej z enako gorečo pripravo. Pozneje je hodil vsak teden k sv. obhajilu. Razdelil si je teden v dva dela: v četrtek, petek in saboto se je pripravljaj in prosil trojedinega Boga za milost vrednega obhajila; v ponedeljek, torek in sredo pa se je zahvaljeval za milosti, ki jih je v nedeljo prejel pri mizi Gospodovi.

Sploh je po prvem sv. obhajilu imel še veliko večjo pobožnost do najsvetejšega Zakramenta. Vsak dan je šel k sv. maši. Pri maši je bil tako ginjen, da je po povzdigovanji do konca tako obilne solze pretakal, da so na tla kapale. In tako pobožnost je ohranil do konca življenja. (Dalje nasl.)

Zlati rudnik.

XIV.

K sv. maši hodi pogosto in z veseljem.

Duhovni učeniki svetujejo: Bodi vsak dan pri sv. maši, ako zamoreš. Vsak vé, da ob nedeljah in praznikih je pod smertnim grehom vsak dolžan pri sv. maši biti; Bog ne daj toraj, da bi kdo to veliko dolžnost iz lenobe zamudil in si pogubljenje nakopal! Zarad nezmernih dobrót in milost pa, ki se pri sv. maši dobivajo, želijo in spodbujajo duhovni učeniki, da hodi tudi ob delavnikih k sv. maši, ako to premoreš brez posebne pritežnosti.

Sv. Alfons, ko je bil še pravdosrednik, je šel vsak dan k sv. maši, predno je pričel svoje dela.

Grof v Arianu, sv. Eleazar s svojo ženo Delfino, je imel vterjen bišni red, da so vsi domači šli vsak dan k sv. maši. Hlapci, dekle, vradniki — vsi so morali biti vsak dan pri sv. maši.

Tako je bila tudi poljska vojvodinja Hedviga vsak dan z vso družino pri sv. maši. Ne dalja kraja, ne slaba pot, ne dež, ne mraz in ne sneg je od tega ni odvernili.

Častljiva Kristina Savojska, napolitanska kraljica, je na svojem dvoru ustanovila lepo šego, vsak dan biti pri dvéh ss. mašah; pri prvi so Boga hvalili za prejete milosti, pri drugi so nadaljnih dobrót prosili.

Kadar je bila slavna orleanska devica Joana d' Ark na bojnem polju, je vsako jutro ob zoru šla k bližnji cerkvi in je ukazala pol ure zvoniti ter vse vojne duhovne sklicati, da so naj svetejši dar opravljali; ona pa je bila pri ss. mašah bolj z angeljsko kot s človeško pobožnostjo.

O véni katoličani, posnemajte take prelepe zglede! Koliko dobrot zamorete vsak dan sprostiti, ako pri sv. maši véno in bogoljubno za nje prosite. In koliko silo potrebno je prositi n. pr. za nedolžne, ki bodo ne mara tisti dan v nevarnosti gnado božjo zgubiti, da bi jih Bog pred volkovi obvaroval; prositi za grešnike, ki utegajo tisti dan v svojih grehah umreti in bodo vekomaj zgubljeni, ako se hitro ne spreobernejo; prositi za toliko bolnih, ki po vsem svetu nezmérne bridkosti terpé; prositi za take, ki si stan volijo, da bi se to po božji volji zgodilo; prosite za razne popotne po suhem in po morji, da bi jih Jezus v zakramentu hudega obvaroval; prosite za šolsko in drugotno mladino, da bi vsi ne le v svet-

nem znanji, ampak tudi v čednosti napredovali; prositi za duše v vicah, da bi zarad darovanja Božjega Jag-njeta se jih prav veliko in urno rešilo iz ognjenega očičevališa itd.

Delajmo pridno za zveličanje eden drugemu v pomoč, dokler je čas. Maloktera reč je tako obžalovanja vredna, kakor je zguba toliko dragega časa, ki se čisto po nemarnem zapravlja! Koliko ljudi poseda ali postopa cele dni, tedne in mesce po kotih, po potih, po hišah brez kacega dela. Ali ni ta zguba pri tako kratkem življenju kervavih solz vredna? Ponovi saj vsak večkrat na dan dobri namen: „Vse Bogu na čast in dušam v zveličanje!“ Ne opusti sv. maše, ako premoreš iti k nji!

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

25. Ovca prežvekuje hrano. Kar je v hitrici pristrigajoč bilke kerme nabrala, to zopet v počitku ali po noči spravi med zobe, da prežveči, na tanjše koščke zdrobi. Prežvekšana kerma se ložej v želodcu prebavi, ter živali mnogo bolj tékne. To je podoba dušne paše, poslušanja besede božje ali prebiranja pobožnih knjig, — kar ne koristi, ako se v sercu ne ohrani in ne premišljuje. Premišljevanje božjih nauk je kakor preževkovanje, zdrobljenje nebeških resnic, da bolj teknejo duši naši. Najboljša krepka mesena juha (župa) se napravi, ako se mesó in kosti na drobne koščke razsekajo in se vse polagoma segreje in prekuha; tako se duh naš v kerščanskem smislu naj močnejše vterjuje v veri in pravi pobožnosti s premišljevanjem.

Po besedah sv. Bernarda, za osebe, ki hočejo po lestvi kerščanske popolnosti visoko priti, je prva stopnja berilo in poslušanje; drugi klin na lestvi pa je premišljevanje božjih resnic, da se vname sercé v sveti ljubezni in volja vterjuje za resno delovanje. Zakaj peša vera, kerščanske čednosti ginjajo, hudobija pa se močno razprostira? Odgovor nam daje stari prerok Jeremija: „Razdjana in opuščena je zemlja, ker ga ni, ki bi v sercu premišljeval.“ (Jer. 12, 11.) Ne reče samó „premišljeval“, temuč „v sercu“ — ne le v glavi čutil, kar premišljuje, kajti človeški um veliko premišljava in tuhta in prevdarja, zlasti v današnjih časih, ali serce je mnogokrat pusto in prazno. Kadar naš um — glava, si oblikuje *) stvar lepo, koristno, ljubeznjivo, se vname volja — sercé, da jo želi, hoče imeti, ako pa nasprotno si jo vpodoblja kot gerdo, škodljivo zoperno, jo tudi naše serce ne mara imeti, niti je poželi, nego merzi na-njo, jo studí, — sovraži.

Poleno derveno se nikoli ne vname samo ob sebi, ako ga ne vžgeš ali na ogenj ne deneš; tako ostane tudi naše serce derveno, ako se v premišljevanju ne vžge. Zató pravi psalmist: „V mojem premišljevanju se vname ogenj.“ (Ps. 38, 4.) Eno samo resno premišljevanje je mnoge duše tako spremenilo, da so potem vse žive dni zvesto Bogu služile — v neugasljivem ognju svete ljubezni. „Zdaj pa ostanejo: vera, upanje, ljubezen, naj večí pa med njimi je ljubezen.“ (I. Kor. 13, 13.) Tedaj najviša stopinja, verhunc kerščanskega življenja je ljubezen, do te pa nobeden ne dospè, kdor ni prijatelj premišljevanja. „Kdor pa ne ljubi, ostane v smerti“ (I. Joan. 3, 14.), in kdor ne premišljuje, ne ljubi; torej kdor ne premišljuje, ostane mertev. „Premišljevanje je

potrebno, res da, ono je temelj pravi pobožnosti.“ (S. Thom. 2. 2., 9. 82, art. 3.)

Ovce pa in sploh „preživače“ (prežvekujoče živali) navadno ne prežvekajo po poti ali na paši, ampak v stajah, ko počivajo, ali po noči v hlevu (štali). *) Ko je Mojzes pasel ovce svojega tasta Jetra Madijanca, je gnal enkrat čedo globoko v puščavo, ter je prišel do gore Horeb, in tam se mu je razodel Bog v gorečem germu. (Exod. 3, 1.)

Naš Zveličar je cele noči v molitvi in premišljevanju prebudil, ne kakor da bi njemu potrebno bilo premišljevanje, temuč, da je nam dal zgled, kako je nam nevrednim in merzlim delati, ter v nočni tihoti iskati razsvetljenja in toplote svojemu duhu. Sv. Hieronim piše bogati rimski gospéj Celanciji: „V svoji palači imej kako oddaljeno samotno tiho sobico, kamor se lahko podaš v zavetje izmed viharjev svetnih skerbi, da se tam upokojiš in v svetej tihoti premišljuješ dobro, kako bi mogla lepo Bogu in svoji družini služiti.“

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane, 26. rožn. († Dekan Grabrijan.) Zopet nam je pobrala smert enega značajnih in navdušenih Slovencev, učenih in pobožnih duhovnikov in vnetih, marljivih dušnih pastirjev — prečastitega gospoda Jurija Grabrijana, častnega kanonika, župnika in dekana vipavskega. Rodil se je 22. marca l. 1800 v Adlešičah na Dolenjskem, šolal pa v Novomestu in Ljubljani in sicer povsod z najboljšim vspehom. Mašnika ga je posvetil nepozabljivi škof Anton Alojzij Volf 27. avgusta 1825. Kmalu potem poslal ga je za duhovnega pomočnika na Brezovico, l. 1826 v Loko in l. 1830 v Žiri. Ko je pa sv. oče Pij VIII l. 1830 odvezel škofiji terzaški dekaniji: postojnsko in bistriško, goriški vipavsko, ter jih sklenil s škofijo ljubljansko — poslal je škof Volf l. 1831 Grabrijana za kurata v Šturije na vipavsko. Tú je služboval sadonosno za večni in časni blagor svojih duhovnanov 7 lét. Ko pa zaspi v Gospodu l. 1838 obče spoštovani vipavski dekan France Stekar, imenuje vikši pastir Grabrijana za administratorja župnije in dekanije vipavske, čez dve leti potem pa izvolili so ga za stalnega župnika in dekana.

Koliko dobrega je storil pokojni dekan v dolini vipavski za cerkev in narod, mislimo, da vé, kdor se je soznanil že z Vipavo in njenimi razméri. Sicer pa govore dela sama in povečujejo nepozabljivega, preljubljenega dekana. Lepšal je cerkve svoje župnije in sozidal pri Materi Božji v Logu veličasten zvonik, ki je ponos ne le Vipavi, temveč vsi škofiji. Enako povečujejo ga šole skoro vseh občin vipavskih, sosebnost terška, ki je gotovo ena naj lepših na Kranjskem, kakor tudi prekrasen farovž, ki se mogočno povzdiguje nad tergom. Skerbel je tudi za napredek kmetij-tva, ter njemu gre prva hvala, da so osnovali na Slapu vino-rejsko šolo.

**) Nikar ne zametujte besede „štala“, kajti je že mednarodna, in se rabi sploh v pomenu bolj plemeniteu. „Hlev“ (saj tod po Krasu) se rabi le za praseta in svinje, — pomenja = schweinstall. Pis. — V gorah po Gorenjskem je štala le za konja (ako ga ravno kdo ima kot nenavadno živino), sicer je za vse drugo hlév, in bilo bi najberže enako za konja, ako ne bi bili seboj „štale“ privlekli, ko so konja prignali. Sicer pa ima „štala“ občno koreniko: stare, stati, stehen, in ni potreba se je ogibati.

*) „Obličiti“ je menda lepša in slovanskemu duhu primérna beseda nego „predstavljati“ = vorstellen?

S tem si je pridobil naklonjenost presvitega cesarja, ki ga je v priznanje njegovih velikih zaslug l. 1857 imenoval za viteza Franc-Jožefovega reda, ter dobrovoljnost svojega višega pastirja, ki ga je l. 1858 imenoval za častnega kanonika stolnice ljubljanske. In Vipavci zaupali so mu vse in odobraval, kar koli je storil v njihovem imenu za-nje; sprejemali so radi njegove nasvete in se ravnali po njegovih naukih. Duhovniki čislali so ga in ljubili kot svojega duhovnega očeta, in to tembolj, ker jim je bil vsak čas zvest prijatelj, v dvomih moder svetovalec, v britkostih mil tolažnik. Zato smo ga visoko čislali tudi mi v življenji in visoko čislati hočemo tudi njegov spomin po smerti, ter moliti za dušo njegovo, naj ji dobrotljivi Bog milostno podelj večni mir!

—č.

Iz Ljubljane. (Obhajanje Alojzijevo.) O praznovanju sv. Alojzija dostavljamo poročilo v zadnjem listu, da se je tudi v Alojznici ta praznik po stari hišni navadi slovesno obhajal v nedeljo, 25. t. m. — Pridigo in sv. mašo z asistencijo je imel letos č. g. prof. Zupančič; asistirali so mu trije gospodje bogoslovci, bivši alojzniki. Gojenci so pod vodstvom svojega pevovodje gosp. Foersterja peli latinsko mašo. Razun tega se je, kakor vsako leto, tako tudi letos na dan pred praznikom in potem skozi vso osmino v domači kapelici obhajala ob večerni uri devetdnevnic v čast sv. Alojziju z litanijami in blagoslovom. Šestnedeljsko pobožnost, ktere vdeležitev je gojencem na prosto voljo dana, opravlja letos 28 gojencev izmed 51.

Bi li ne bilo dobro, ko bi na srednjih šolah sploh, dokler se praznik sv. Alojzija ne dovoli zopet postavno kot šole prost dan, obhajali sv. Alojzija, kolikor mogoče, slovesno v nedeljo po prazniku, da mladina tega angeljskega mladenča in velikega svetnika, svojega vzora in mogočnega priprošnika, ne izgubi s časom popolnoma izpred oči, in da ji lepi njegov praznik iz spomina ne izgine?

Iz Ljubljane. (Kresna slovesnost in 25letnica v Ternovem.) Vsako leto se v Ternovskem predmestju prav slovesno obhaja patronska slovesnost sv. Janeza Kerstnika, letos pa se je s to priliko sklenila tudi še 25letnica, odkar je bila ondota cerkev posvečena (7. rožn. 1857). V ta namen je bila cerkev olepšana, kar se je dalo, zunaj z zastavami, mlaji, zelenjem, pred vrati s primernim napisom in podoboma sv. Janeza K. in posvečevavca cerkve r. škofa Antona Alojzija. Posebna hvala gre mladini sploh in posebej fantom, kateri so z drugimi vred več dni poprej z veseljem delali priprave za slovesnost, pa tudi v ta namen denar z drugimi prebivavci skladali. Prelepo se je podal venec, ki so ga pridni fantje precej visoko še nad cerkveno streho spleljali od stolpa do stolpa, in v sredi med stolpoma je visel ob vencu velik, cent težak jagnjič, od g. Tavčarja prav lepo zmalan na plehu, ki se kaj lepo od daleč vidi. K temu se je kaj častitljivo podalo mogočno streljanje in častitljivo zvonilo o slovesnostih. V resnici hvale vredna je taka gorečnost za čast Božjo in sv. Janeza K. Bile so pa tudi na prizadevanje preč. gosp. župnika Karuna prav častitljive slovesnosti. V god sam so premilostni gospod knez in škof dr. Janez Krizostom ob 8 maševali, in bile so tudi sicer skoro vse dopoldne ss. maše. V nedeljo pa so slovesno sv. mašo z asistenco imeli Novomeški novi prošt preč. gosp. P. Urh, pridigarji so bili: dopoldne domači gosp. kaplan, in vrednik tega lista, popoldne o 1/25 pa dež. in derž. poslanec gosp. K. Klun. Ljudi je bila polna cerkev, ki so se tudi pri darovanju za cerkev prav dobro obnesli. Vidi se, da Ljubljančani, kakor se spodobi, imajo posebno ljubezen in češenje do velikega svetnika sv. Janeza K.,

kteri naj Ternovski fari in vsim častivcem naj večih in naj boljših telesnih in dušnih darov sprosi.

Na Zalilogu se je uni torek (20 t. m., kakor je bilo omenjeno v 24. listu „Danice“) prav lepo, ginljivo in spodbudno veršila obletnica po rajnem ondotnem župniku čast. gosp. Anton Pintarju, ki je umerl lanskega leta ravno ta dan. Ob 9 zjutraj je imelo šestero čč. gg. duhovnikov (gg. župniki: domači, železniški in soriški; gg. farna namestnika št. Lenarški in Dražgoški, in železniški g. kaplan) najpred duhovne molitve (bilje); potem so bile sv. maše pri vseh treh altarjih; slovesno černo sv. mašo opravljali so št. Lenarški č. g. Primož Peterlin kot posebno dober prijatelj rajnega gosp. župnika Pintarja. Ljudstva snidlo se je bilo prav obilno število, kar je svidočilo, da zveste ovčice zvestega pastirja tudi po smerti ne pozabijo. Po sv. mašah se odpoje „Libera“ pred tumbo sredi cerkve; potem pa so duhovni z ljudstvom vred se na rajnega č. g. župnika grob, katerega so bile zaliloške pridne dekleta opletle z lepim in zalim cvetličnim vencem. Tu se še enkrat odpoje „Libera“, opravijo se navadne predpisane molitve; v zadnje slovo pa so še zapeli pesem: „Blagor mu, ki se spočije“.

Kar tiče grobni spominek, ki ga je tudi „Danica“ omenila, naj bo povedano pred vsem, da se je bil najdel med papirji rajnega gosp. Pintarja obris grobnega spominka rajn. č. g. unškega župnika Jan. Brenceta. Mnogim je znano, da sta si bila ta dva gospoda v življenji posebno priserčna prijatla. Gotovo je ranji gosp. Pintar dobil Brencetov opominek (t. j. obris njegov) ali zarad tega v last, da bi se bil večkrat v duhu postavil pred njegov grob; ali pa za to, da bi se po njegov smerti tudi njemu ravno tak postavil, in bi si tako prijatla še po spominkih enaka ostala. Te želje sicer ranji g. Pintar, kolikor vemo ni nikjer izrazil ali zapisal, vendar je najdeni obris to nekako razodeval. Dal se je toraj napraviti spominek natačno po obrisu, kakoršen je uni g. Brenceta. Tudi isti mojster, g. Vodnik (pohvaljen in priporočila vreden umetnik), ga je iz nabrežinskega sivkastega marmeljna prav dobro in lepo zgotovil. — Povedano bodi dalje tudi to, da je pri ranj. g. župniku Pintarju še na Turjaku služil en čas za organista brat njegov Janez, preselil se je bil z njim na Zalilog, ondi je ves čas v lepi slogi in izgledni ljubezni z njim živel, zadnja leta kot mežnar služil, in le 7 tednov pred njim umerl. Pred velikim križem zaliloškega pokopališča počivata, kakor v življenji, tako tudi v smerti združena vātric eden poleg družega, grobni spominek vzdian je koj blizo tam (v zadnje osredje zunanje stene cerkvenega presvetišča, tedaj ravno nasprot velikemu altarju), in ima za oba brata vsкупno naslednji napis:

„Pred velikim križem počivata

Železniška rojaka - brata:

Čast. gospod

Anton Pintar,

skoz 19 lét in pol fajmošter na Zalilogu;

* 10. jan. 1817; † 20. jun. 1881;

in

Janez Pintar,

mežnar zaliloški,

* 29. dec. 1826; † 29. apr. 1881.

* * *

Mirno spita: oddahnita

Zdaj vsih časnih se nadlog;

V očetnjavi, v večni slavi

Vse nas združi enkrat Bog!

Pristavek. O tej priliki nas dolžnost veže omeniti, da duša vsega dela in prizadevanja za zveršenje po-

slednje volje ranjega g. Pintarja, kakor tudi za oskerbljenje lepega spomiaka itd. itd. je bil neutrudljivi njegov rojak občno znani in spoštovani gosp. Jož. Levčnik, kteremu Bog obilno plačuj in vračaj vse njegove pota, zgube časa, skerbi itd. v prid preblazega r. Antona Pintarja.

Vr.

Bedaki nove šege.

1. Bedaki enega plemena so, ki menijo z rudečkariskim listom „Lega della Democrazia“, da bodo Cerkev tako zaterli, da ne bo ne papeštva, ne škofije, ne župništva, da v obliči vsemogočne države zamorejo le-té biti k večjemu le še privatne, vtesnjene, laiške družbe. — Kristus je pa obljubil: „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta“. Rudečkariski grili in šuri-mureljni bodo že davno gnjili v črni zemlji, Cerkev pa bode na zemlji to, kar je zdaj, in še vedno bolj cveteča.

2. Bedaki so, ki žlobodrajo z ravno tistim listom in pravijo: po zaterti Cerkvi, po odpravljenem papeštvu, se stalne posestva, začeni od Vatikana, in letnine povernejo narodu. To se pravi: mi rudečkarji bomo najprej zaterli papeštvo, Kristusovo Cerkev, potem pa bomo vse pokradli, pograbili, poropali kakor tolovaji, to bomo zajedli in zapili ter rekli, da to je zdaj narodu nazaj dano. Da je to teh plazarjev volja in želja, jim čisto radi verjamemo; toda večna Pravica ima zadnjo besedo, ne pa tatovi in tolovaji; to je svet tisočkrat vidil, in prepričal se bode o vsaki priliki do konca sveta.

3. Bedaki so, kateri delajo, kakor „Libertà“ pripoveduje, da so storili rudečkarji v Perudžiji, ki so umorili nekega Monni-a, češ, da je papežev ogleduh, potem so pa vse potlačili in v tihoto pokopali — po svoji navadi. Ti bedaki mar mislijo, da se bo tudi pri vesoljni sodbi njihovo tolovajstvo dalo utajiti in skriti pred večnim Sodnikom?!

Razgled po svetu.

V Macedoniji, kakor naznanja „Balkanska Pr.“, gospoduje že tri leta razpreženje, ki se Porta zastonj trudi zatreti ga. Prešnji teden se je priplazila četa 300 ljudi iz Bolgarskega in brez ozira na slabi vojniški odpor pridere tje do Soluna. Vsi hajduki so bili oboroženi s puškami martinkami. Isti čas se je vmuznila v Macedonijo na drugem kraju druga četa pod vodjem Papezom in se obrača proti ravno tistemu potu. V Vilaletu Kosovskem prednji straži pride nasproti turška vojna in jo potolče. V drugem sastanku pri Kačini so jih vojaki 60 vjeli, ktere so že odpravili v Carigrad.

Serbsko. Serbska vlada je naredila osnovo za vtesnjenje tiskarstva v naslednjem smislu: 1. Tiskarski prestopi in pregrebe se imajo obravnavati po kaznjem zakoniku. — 2. Zastaranje je ob veljavo. — 3. Razširjanje rudečkariskih spisov je prepovedano.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

3. mal. serp. Spomin predrage Jezusove Kervi. — 4. S. Urh. — 5. Ss. Ciril in Metod. — 6. S. Izaija prerok. — 7. S. Vilibald. — 8. S. Elizabeta kraljica vd. — 9. Šesta nedelja po Bink. S. Cenon.

Zahvale:

Št. 66. Po večkratnem priporočevanju k N. lj. G. presv. Serca sem toliko uslišana, da se je moj mož skoraj

popolnoma predruščil. Serčna hvala in zahvala N. lj. Gospój presv. Serca!

L.

V molitev priporočeni:

Že štiri leta v glavi hudo bolna priporočena v bratovsko molitev za zdravje, če je Božja volja. — Naši prostomišljaki za spoznanje in spreobrnjenje. — V persih bolna oseba. — Mladenič se priporoča v bratovsko molitev in v priprošnjo N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Peregrina, za ozdravljenje noge, zaradi katere že dolgo časa terpi grozne bolečine. — Oseba za hišni mir, ker mora zelo veliko od svoje nasprotnice preterpeti. — Goreče priporočilo N. lj. G. presv. Serca in sv. Alojziju za srečno doveršenje šolskega leta. — Mladeneč prosi ude bratovšine N. lj. G. presv. Serca molitve in priprošnje za resnično poboljšanje ter vredno prejemo ss. zakramentov, zboljšanje zdravja, ako je volja božja, sicer pa za voljno poterpežljivost in svečno smert. — Mladenci višjih šol za tisti poklic, v katerem bi se mogel slehern klic, v katerem bi se mogel slehern po svojih možnostih zveličati in drugim k zveličanju pripomoči. — Oseba v hudih zadregah priporočena v bratovske molitve za pomoč. — Priserčno priporočeni so vsim udom bratovšine Naše ljube Gospé v gorečo molitev prebivalci nekega mesta, da bi usmiljeni Bog na njene in sv. Jožefa priprošnje odvernil hude bolezni. Zahvalo hočemo očitno naznaniti. — Oseba v bolezni, kateri ni pomoči od ljudi pričakovati. — Sin priporoča svojo mater in sestro. — Sin in hči priporočata svojo bolešno mater. — Nekdo prav živo priporoča nespremišljenega, nevoljivega brata, da bi se na priprošnje N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefa in sv. Janeza Ev. obvaroval telesne, še bolj pa dušne nesreče.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XXIII. pogl.)

3. mal. serp. *Gospod, Oče in Bog mojega življenja... Ne daj mi visocih oči, in odvrčaj od mene vso poželjivost.* (Visocih oči, to je, prevzetnih oči, napuha in ošabnosti.)

4. *Odvzemi mi vso požrešnost, in nikar naj se me ne loti nečisto poželenje.*

5. *Grešnik se v svoji nečimernosti vjame, in prevzetnež in preklinjavec se v njih spotakneta.*

6. *Prisegati ne vadi svojih ust; zakaj v tem jih veliko pade.*

7. *Človek, ki veliko prisega, je poln krivice, in šiba ne pojde od njegove hiše.*

8. *Spominjaj se očeta in svoje matere, kadar med mogočnimi stojiš, da kje Bog tebe ne pozabi pred njimi.*

9. *Človek, ki se navadi zmerjanja, vse svoje žive dni ne bo izučen (ne bo omikan, ostane vedno divjašk in nezarobljen).*

Listek za raznoterosti.

Poskušnja za veroznanske učence na očitnih ljudskih in srednjih šolah in na pripravnicah učiteljev in učiteljic bode 25. in 26. mal. serp. (jul.) t. l. v škofiji; in sicer 25. pismena iz vérne, npravne, iz cerkvene zgodovine in pedagogike, 26. pa ustmena — s poskušnim govorom. Kteri si želijo pridobiti učno zmožnost za katero omenjenih ločin, naj saj deset dni pred poskušnjo oddajo v škofiji dotično pisano prošnjo za dopušenje k poskušnji. Priložene morajo biti spričala zrelotnih skušenj, bogoslovja, in o kacihi drugotnih zna-

njih, če so si jih pridobili. Pristavijo naj kandidati tudi, če si želé pridobiti učno zmožnost za ljudske ali srednje šole, ali za pripravnice. Spričalo se dá na štiri leta, utegne se pa tudi pridoljšati.

Ljubljansko cecilijansko društvo od 24. do 29. mal. serp. (jul.) t. l. vravná nekak ponavljen ter napredvalen poduk za orgljavce v prid cerkvene glasbe po deželi in želí prav obilnega vdeleževanja.

Prav lepe „Spominice nove Maše“ v sedmerih barvah vkusno, estetično, izdelane, se dobivajo pri Blazniku. V sredi stoji zlat kelih na mašnih bukvah, ki jih angelj nosi in visi čez-nje lepa štola; nad kelibom, ki stoji med tersjem in pšeničnim klasjem, je bela hostija med žarki. Na sreberno-svetli planici je posebno očitna modro-belo-rudeča barva. Kdor jih naročí, se mu natisne na gotove „Spomine“ še njegovo ime. Cena po 4 kr. To bodi opomnjeno zlasti gg. bogoslovcem po družih mestih, n. pr. v Mariboru, v Gorici, v Celovcu ali kjer kateri slovenskih potrebujejo, ker ljubljanski so si jih že naročili.

Odpustki za obiskanje sv. Deodata. Na prošnjo preč. P. gvardijana, naj bi sv. Oče podelili kake odpustke tistim, ki bodo pred sv. Deodatom molili svetniku na čast in za potrebe sv. Cerkve, so papež Leon XIII 17. rožnika 1882 dovolili 100 dni odpustka po enkrat na dan, kateri bodo saj s skesanim sercem in pobožno obiskali truplo sv. Deodata mučenca, ki je izpostavljeno k počeševanju v frančiškanski cerkvi Marije D. v Ljubljani.

Kako lep studenec za premnoge milosti se je tedaj na novo odperl v omenjeni cerkvi! Mladina gredé v šolo in iz šole, in vsakdo najde malo časa, zlasti o večerib, pred mašo ali po maši, da stopi počastit predra-sega svetnika.

V uršulinskem samostanu v Škofji Loki so 26. rožn. prav ginljivo obhajali 50letnico, odkar je ondotna častita prednica pl. M. Benedikta storila samostanske obljube. Več prihodnjíč.

V Celovcu bodo premilg. knez in škof dr. P. Funder mašnike posvečevali 12., 14. in 16. mal. serp.

Iz Rima. (*Poterdila in poročila.*) 18. t. m. sem Vam odpisal, da nisem prejel Vašega pisma od 18. apr., *) da pa bodem zdaj spolnil, kar želite. In res sem še tisti dan izročil 23 lir za cerkev presv. Jezusovega Serca, drugi dan pa 4 lire za cerkev, bolje, kapelo ssv. Cirila

*) Kje je vzrok? Napis je bil natank, kakor vselej. Vr.

in Metoda. Zdaj pa pošljem Vam „Breve“ za čast. g. Mat. J. Pa tudi še pošljem „privilegium“ za v. oltar sv. J. in „privilegium personale“ č. g. P.

Kapela ss. Cirila in Metoda je že 4 metre visoka, in temelj ji je 13 metrov pod zemljo. Tako bode vterjena!

Drugi mesec bode konzistorij, v katerem bo prekoniziran, ali bolje, proglašen, novi Teržaški škof presvitli g. Glavina.

V Rimu, 22. rožo. 1882.

Iv. Černčič.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Razpisana sta 24. rožn. Čemažarjev kanonikat in duhovnija Vipava. Duhovnija Vinica je podeljena ondotnemu administratorju č. gosp. Juriju König-u.

V Kerški škofiji: Preč. g. Lovr. Serajnik, infulirani prošt v Tinjah, gre za kapitelskega dekana v Gospo-Sveto. — Č. gosp. Fr. Šavbah gre za provizorja v Arije. — Umerla sta čč. gg. Gotl. Paher, župnik, in č. o. Mavrus Kutzora, kapucin. R. I. P.!

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Neimen. č. g. 4 gl. 50 kr. — Č. g. župnik M. Narobe 2 gl. — Dva dobra gospoda 2 gl. — Č. g. župnik Mat. Jereb 1 gl. — Neka Gospá 2 gl. — Neimen. 20 kr.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Po pn. g. kan. Jan Vovku nabirk 46 gl. in 1 tol. za 2 gl. — Kranjsko-gorska fara po č. g. župn. Bl. Arteljnu 10 gl. — Č. g. Ant. Tramè 1 gl.

Za kapelo ss. Cirila in Metoda pri cerkvi Jezusovega Serca v Ljubljani: Po č. g. Ant. Žlogarji 4 gl.

Za Marijino sirotišnico g. kan. dr. Jegliča v Sarajevu: „Bog blagoslovi vstav!“ 10 gl. — Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: Pn. g. stolni dekan J. Volc 10 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K. na D.: Opravljeno; quoad caet., festina, quaesio. — G. J. V. v Nov. m.: Vse opravljeno.

Vabilo k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za drugo polovico leta 1882.

Pratika kaže, da prva polovica leta 1882 h koncu gre. Prosimo toraj vse čast. naročnike, kateri imajo naročeno „Danico“ samo za pol leta, naj blagovolijo brez pomude naročnino obnoviti, da se jim tudi list nepretergoma pošilja še nadalje. Serčna hvala vsim preblagim dopisovateljem, naročnikom in vsakterim prijatelom našega lista, ki vošimo, naj bi si ga tudi mnogi naročili, kakor ga mnogi radi čitajo, in enako, da bi gorečniki za resnico tudi pridno dopisovali.

„Zgodnja Danica“ stane:

Za pol leta po pošti 2 gld. 40 kr. — v tiskarni prejemana 2 gld.

„četert „ „ „ 1 „ 30 „ — „ „ „ 1 „

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja, pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani“.

Vredništvo in založništvo.